

малко отъ 2 милиона, и за учения и учебни завѣдения по много отъ 1 милионъ. Въ първите тридесетъ години отъ настоящето столѣтие за тѣзи предмѣти ежегодно ся харчило по 59 милиона, т. е. равно осѣмъ пѣти по много, отъ колкото въ 1785 год. Въ 1785 год. болницитѣ и въспитателнитѣ домове получавали 6 милиона отъ господарството, 6 милиона отъ църквитѣ и 24 милиона собствени приходи; въ съврѣмenna Франция благотворителнитѣ заведения получаватъ въ годината 119 милиона.

Отъ всичко това са види, че старата монархия съхранявала неизмѣнима вѣрность на феодалното си происхождение; каквито и да са били вътрѣшнитѣ противорѣчия между отдѣлнитѣ ѣ учреждения, но всичкитѣ тѣ, съ непобѣдима сила сѣ ся стремили да раззорѣтъ массата и да обогатятъ онова министерство, за което съществувала цѣлата господарственна машина. Но когато тѣзи цѣль била достигната, когато массата била раззорана до послѣдня крайность, тогава съ ужасающа бѣрзина захванали да исчезватъ самитѣ источници на приходитѣ. Захванали ся голѣми недоземвания; трѣбвало да заемватъ, да плащатъ голѣми проценти, съ платѣжътъ да увеличаватъ процеттитѣ на дефицитътъ, а послѣ да замазватъ дефицитътъ съ новѣ заемъ, който искалъ ново плащание на проценти. Дългътъ ся увеличавалъ наедно съ дефицитътъ, а кредитътъ — наедно съ производителната сила на страната ся умалявалъ. Министритѣ предприемали различни финансови операций, но по-неже нѣмало такава финансова операция, която